

Ce s-alegea de doi nebuni, iubito...

Mihai Eminescu

Ce s-alegea de doi nebuni, iubito,
De ne-ntâlneam demult și nu pierdeam
O tinerețe, care-am risipit-o?

De dragul tău demult înnebuneam,
Sau că muream de-atâta fericire,
Dar numai seara vieții n-ajungeam.

Era de zgomot plină, de-nflorire,
Iar ochii tăi cei tineri de copil
M-ar fi ținut de-a pururea-n uimire.

Iar graiul tău când blând și când ostil
Făcea singurătatea-mi zgomotoasă,
Cum e cu zgomot luna lui april.

Și în necazul tău și mai frumoasă
Te cuprindeam, să nu te mai retragi,
Să-mi plângi la piept la dragoste geloasă.

Și ne-am fi fost atât, atât de dragi...
Ca o crăiasă mi-ai fi fost cu toane,
Eu lacom de-al tău farmec ca un pagi.

Dar azi, loviți de ale sorții goane,
Viața-mi pare-un istovit izvor
Și plină de-ale toamnei reci icoane.

A noastre visuri cad pe rând și mor
Precum în vânt rotiri de frunze-uscate...
Statornic nu-i decât al nostru-amor...

Renunț silit la el, căci nu se poate,
Și lungi iluzii, ca un înțelept,
Înainte mea le văd căzând pe toate.

Nu cer nimic, nimic nu mai aștept,
Și nici întreb la ce o mai simțesc
Sărmana inimă bătând în piept.

La ce? Ca viața mea s-o risipesc
Într-o îndelungă, tristă văduvire,
Lipsită de-al tău chip dumnezeiesc:

POEZII ONLINE

Să-l cat în veci, să nu fii nicăire.